

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **C., a.s., so sídlom F., X. N.**, IČO: X., zast. JUDr. Ing. Ľ. N., PhD., advokátom so sídlom M., X. B. proti žalovanému: v 1. rade: **R. B., bytom X. Č.**, proti žalovanému v 2. rade: **I. Š., bytom D., X. T.**, zast. JUDr. J. G., advokátom so sídlom T., X. T. a proti žalovanému v 3. rade: **J. B., bytom X. N.**, zast. opatrovníčkou B. M., zamestnankyňou Krajského súdu v Bratislave, **o zaplatenie 81 800,- Sk s príslušenstvom**, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. Z-2-36Cb 124/95 – 236 zo dňa 11. 11. 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. Z-2-36Cb 124/95 – 236 zo dňa 11. 11. 2010 v odvolaní napadnutom výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému v 2. rade sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. Z-2-36Cb 124/95–236 zo dňa 11. 11. 2010 zastavil konanie voči žalovanému v 2. rade. Druhým výrokom uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanému v 2. rade k rukám jeho právneho zástupcu 773,15 eur ako náhradu trov konania do troch dní od právoplatnosti uznesenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že v priebehu konania bolo na základe znaleckého dokazovania zistené, že žalovaný v 2. rade ako ručiteľ úverovú zmluvu nepodpísal, na základe čoho žalobca zobral žalobu voči žalovanému v 2. rade späť. Výrok o trovách konania súd prvého stupňa oprel o ustanovenie prvej vety § 146 ods. 2 OSP, podľa ktorého, ak niektorý účastník zaviniť, že konanie sa

muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Podľa názoru prvostupňového súdu žalobca zavinil to, že sa konanie voči žalovanému v 2. rade muselo zastaviť, preto je povinný uhradiť mu jeho trovy. Trovy konania v danom prípade pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku za odvolanie v sume 4 338,- Sk (143,50 eur) a z trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. za 4 úkony právnej pomoci po 3 050,- Sk resp. 101,25 eur spolu s režijným paušálom dvakrát po 190,- Sk, raz v sume 6,95 eur a raz v sume 7,21 eur. V rámci trov právneho zastúpenia prvostupňový súd žalovanému v 2. rade priznal tiež náhradu za stratu času v sume 102,40 eur a cestovné náklady vyčíslené podľa zákona č. 283/2002 Z. z. v sume 95,46 eur za dve cesty advokáta osobným motorovým vozidlom dňa 08. 03. 2008 v súvislosti so štúdiom spisu a dňa 13. 01. 2009 v súvislosti s účasťou na pojednávaní.

Len proti výroku o trovách konania podal odvolanie žalobca. Navrhol výrok, ktorým mu bola uložená povinnosť nahradiť žalovanému v 2. rade trovy konania, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie. Napadnutý výrok podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci prvostupňovým súdom (odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Poukázal na to, že na pojednávaní pred súdom prvého stupňa, konanom dňa 26. 01. 2005, žalobca žiadal, aby súd zaviazal k splneniu povinnosti len žalovaných v 1. a 3. rade, pričom súd rozhodol tak, že zaviazal aj žalovaného v 2. rade. Prvostupňový súd procesne pochybil, keď rozhodol nad rámec návrhu. Žalovaný v 2. rade podal odvolanie v dôsledku nesprávneho rozhodnutia súdu, a preto súd nesprávne postupoval, keď na náhradu trov žalovaného v 2. rade v zmysle § 146 ods. 2 OSP zaviazal žalobcu. Žalobca je toho názoru, že vzhľadom na vyššie uvádzané skutočnosti existuje dôvod hodný osobitného zreteľa, a preto navrhol, aby ho súd v zmysle § 150 ods. 1 OSP nezaviazal na úhradu trov konania, ktoré nevznikli jeho zaviním.

Žalovaný v 2. rade sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadril k podanému odvolaniu tak, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu, podľa ktorého trovy konania nezavinil on ale súd, ktorý rozhodol nad rámec návrhu. Skutočnosť, že súd nerozhodol „ultra petitum“ je podľa neho zrejmá tak z petitu žaloby, ako aj zo zápisnice o pojednávaní dňa 13. 01. 2009, na ktorom žalobca zotrval na návrhu aj vo vzťahu k žalovanému v 2. rade a súd musel do konania pribrať znalca z odboru písomznanectva za účelom overenia pravosti podpisu žalovaného v 2. rade na úverovej zmluve. Svedčí o tom aj zápisnica o pojednávaní zo dňa 11. 11. 2010, na ktorom vzal žalobca svoj návrh proti žalovanému v 2. rade späť. Žalovaný

v 2. rade vyslovil domnienku, že v zápisnici o pojednávaní zo dňa 26. 01.2005 ide o „preklep“, keď zapisovateľka pri prednese právnej zástupkyne žalobcu napísala do zápisnice namiesto slov „v prvom až treťom rade“ slová „v prvom aj treťom rade“. Súčasne navrhol, aby mu súd podľa § 149 ods. 1 OSP priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, spočívajúcich v odmene advokáta za písomné podanie na súd – vyjadrenie k odvolaniu podľa § 14 ods. 3 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. s pripočítaním tzv. režijného paušálu (7,41 eur), celkovo v sume 58,03 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) podané odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania rozhodnutia (§ 212 ods. 1 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd sa nestotožnil s názorom odvolateľa, že trovy žalovaného v 2. rade nezavinil on ako žalobca, ale súd prvého stupňa, ktorý napriek tomu, že žalobca na pojednávaní dňa 26. 01. 2005 žiadal zaviazat' na plnenie len žalovaných v 1. a 3. rade, vyhlásil rozsudok, ktorým uložil povinnosť plniť aj žalovanému v 2. rade. Ako odvolací súd konštatoval už v odôvodnení uznesenia, ktorým zrušil pôvodný rozsudok súdu prvého stupňa v danej veci, zápisnica o pojednávaní zo dňa 26. 01. 2005 je zmätočná (ťažko určiť, či ide o chyby protokolácie alebo len „písacie“ chyby) a neposkytuje spoľahlivý obraz o obsahu prednesov sporových strán. Z obsahu spisu však nepochybne vyplýva, že žalobca nemal žiadny dôvod žiadať plnenie len od žalovaných v 1. a 3. rade. Skutočnosť, že žalovaný v 2. rade úverovú zmluvu nepodpísal, totiž vyšla najavo až v priebehu odvolacieho konania. Išlo o obranu žalovaného v 2. rade proti pôvodnému rozsudku prvostupňového súdu, ktorým bol zaviazaný na plnenie solidárne so žalovanými v 1. a 3. rade. Pred vyhlásením tohto rozsudku sa žalovaný v 2. rade k žalobe nevyjadril, pretože žiadnu z dovedy doručovaných zásielok si neprevzal. O existencii rozsudku sa dozvedel až z upovedomenia o začatí exekúcie, ktoré mu doručil súdny exekútor. Predmetným rozsudkom zo dňa 26. 01. 2005 (neskôr zrušeným odvolacím súdom) súd prvého stupňa v celom rozsahu vyhovel návrhu žalobcu, ktorý tak v pôvodnom návrhu na vydanie platobného rozkazu zo dňa 07. 07. 1994, ako aj v neskoršom vyjadrení zo dňa 04. 09. 2000 žiadal, aby súd zaviazal na plnenie všetkých troch žalovaných spoločne a nerozdielne. Zmena postoja žalobcu voči žalovanému v 2. rade na pojednávaní dňa 26. 01. 2005 by tak nemala žiadne logické opodstatnenie.

Ani ďalšie správanie žalobcu (po vyhlásení rozsudku) nenasvedčuje tomu, že žalobca mal nejaký dôvod nežiadať plnenie aj od žalovaného v 2. rade. Ak by to tak bolo, prečo potom návrh voči nemu nezobral späť? Mohol tak urobiť aj po vyhlásení rozsudku ešte pred jeho právoplatnosťou (§ 208 OSP), namiesto toho však proti žalovanému v 2. rade podal návrh na vykonanie exekúcie. Má to snáď znamenať, že sa chcel na jeho úkor bezdôvodne obohatiť? Tvrdenie žalobcu, že súd prvého stupňa rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 26. 01. 2005 rozhodol ultra petitem, preto vyznieva nepresvedčivo a nelogicky.

Odvolaťom tvrdené dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali rozhodnutie o trovách konania podľa § 150 ods. 1 OSP, teda odvolacím súdom zistené neboli.

Podľa § 146 ods. 2 OSP, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Ak však pre správanie odporcu vzal späť návrh, ktorý bol podaný dôvodne, je povinný uhradiť trovy konania odporca.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že v prípade zastavenia konania, ku ktorému došlo na základe späťvzatia návrhu, sa súd pri rozhodovaní o trovách konania, musí najskôr vysporiadať s tým, či nejde o prípad predpokladaný druhou vetou § 146 ods. 2 OSP. To znamená, či žalobca svoj dôvodne podaný návrh nevzal späť len v dôsledku správania žalovaného (myslí sa tým správanie po podaní žaloby, napr. zaplatenie dlhu). Ak nejde o tento prípad, súd na náhradu trov žalovaného (za predpokladu, že mu nejaké vznikli a uplatnil si ich) zaviazal žalobcu. Pojem „zavinenie“, použitý v uvedenom ustanovení, sa totiž v zmysle ustálenej judikatúry súdov posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Tým, že žalobca bez uvedenia dôvodu alebo z dôvodu, ktorý nespočíval v správaní žalovaného, zobral svoj návrh na začatie konania späť, urobil procesný úkon, ktorý mal za následok zastavenie konania, a teda zavinil to, že sa konanie muselo zastaviť bez možnosti meritórneho rozhodnutia. V danom prípade, žalobca späťvzatie návrhu voči žalovanému v 2. rade odôvodnil závermi znaleckého dokazovania, ktoré potvrdilo, že žalovaný v 2. rade spornú úverovú zmluvu nepodpísal. Návrh teda nielen že nebol vzatý späť pre správanie žalovaného v 2. rade po začatí konania, ale ani nebol podaný dôvodne.

Súd prvého stupňa preto podľa názoru odvolacieho súdu postupoval správne, keď o trovách konania žalovaného v 2. rade rozhodol podľa prvej vety § 146 ods. 2 OSP.

Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie vo výroku o trovách konania podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania úspešnému žalovanému v 2. rade nepriznal, pretože uplatnené trovy právneho zastúpenia v sume 58,03 eur nepovažoval za účelne vynaložené v zmysle § 142 ods. 1 OSP. A to aj napriek tomu, že právny zástupca žalovaného v 2. rade svojím vyjadrením zo dňa 21. 03. 2011 len reagoval na žiadosť prvostupňového súdu, aby sa vyjadril k podanému odvolaniu. Súd prvého stupňa sa tu dôsledne neriadil zásadou hospodárnosti konania, pretože predmetná výzva zo dňa 14. 03. 2011 vzhľadom na znenie § 209a ods. 1 OSP a skutočnosť, že odvolanie smerovalo len proti tzv. procesnému rozhodnutiu, bola vlastne nadbytočná. Právny zástupca žalovaného v 2. rade nebol prítomný na pojednávaní pred súdom prvého stupňa dňa 26. 01. 2005 (žalovaný v 2. rade mu udelil plnomocenstvo na zastupovanie v danej veci až 18. 03. 2007), a preto sa ani nemohol kvalifikovane vyjadriť ku skutkovým okolnostiam uvádzaným odvolateľom. Jeho vyjadrenie je len v rovine domnienok. Všetky skutočnosti, ktoré odvolací súd považoval za rozhodujúce z hľadiska odôvodnenia tohto rozhodnutia, vyplývajú priamo z obsahu spisu.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave 31. mája 2011

JUDr. Jozef Štefanko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Helena Farkašová

